

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΘΗΤΗ ΜΟΥ ΚΟΡΗ

ΕΙΣ ΚΕΡΚΥΡΑ

ΠΕΝΤΕ τελειόνουν σήμερα βαδανισμένοι χρόνοι
ποῦ ἴδῳ μονάχος μου πονῶ κ' ἢ μοναξιά μὲ λυόνει·
ἄ! πέντε χρόνοι ἔπερασαν ποῦ σ' ἄφηκα θλιμμένη
καὶ τόσο δακρυσμένη!

Ἐξῆντα μῆνες, κόρη μου, δὲν βλέπω τὴν μορφὴ σου
καὶ ἔς τὴν καρδιά μου δὲν γροικῶ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς σου·
καὶ νᾶξερές πῶς θλίβομαι γιὰ σὲ... πῶς ὑποφέρω!...
ἄ! μόνος μου τὸ ξέρω.

Καὶ σύ, παιδί μου, αὔξησες, ἐγίνηκες μεγάλη,
ξένοι μοῦ λέν' ταῖς χάραις σου, ταῖς ἀρεταῖς, τὰ κάλλη,
κ' ἐγὼ πατέρας, λαχταρῶ κι' ἀπὸ καρδιᾶς δακρῶζω,
γιατὶ δὲν σὲ γνωρίζω!

Κάποια ἄλαφρὴ παρηγοριὰ ζητῶ ἔς τὰ γράμματά σου,
γιατὶ θαρρῶ σὰν νᾶκουα τὴν ἴδια τὴν λαλιά σου·
διαβάζω κι' ὄνειρεύομαι, καὶ τὰ φιλῶ καὶ κλαίω
μὲ τ' ὄνειρο τ' ὥραϊο.

Ἦθελ' ἀκόμα νὰ μοῦ λές, παιδί μου κάθε ὥρα·
θυμᾶσαι τὸν παπάκη σου; τὸν ἀγαπᾶς καὶ τώρα;
θυμᾶσαι σὰν ἐκάναμε μαζὶ τὰ πατερομά σου
κοντὰ μὲ τὴν μαμά σου;

Ἦσαν ἐκεῖνοι μιὰ φορὰ καιροὶ χαριτωμένοι,
 Εἶχαν κι' αὐτοὶ τὰ πάθη τους, ἀλλ' ἤμασθ' ἐνωμένοι !
 κι' ὅταν μαζί σου μαγικά ταῖς ὥραις μου 'περνοῦσα,
 τὰ πάντα 'λυσμονοῦσα.

Ἐλπίζω, ναί, ποῦ γλίγωρα θάλλω νὰ σ' ἀγκαλιάσω
 καὶ μέραις ἄλλαις ἀκριβαῖς μαζί σου νὰ περάσω,
 κι' ὅλα τὰ πάθη ποῦ περνῶ 'ς τὴν λήθη νὰ τὰ θάψω
 κι' ἀπὸ χαρὰ νὰ κλάψω.

Ἀλλά, καθὼς τὸ σκέπτομαι νὰ φθάσῃ 'κεῖν' ἡμέρα
 ποῦ θὰ σὲ σφίξω 'ς τὴν καρδιὰ χροσὴ μου θυγατέρα,
 τέτοιος μὲ πιάνει στεναγμὸς, ποῦ τὴν χαρὰ φοβοῦμαι . . .
 δυστυχησμένος ποῦμαι !

Ἀπὸ Ἀθήνας, 14 Ἰουνίου 1891.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ Ι. ΠΑΠΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ
 Α Δ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Υ

ΣΑΝ ὄνειρο μᾶς πλάνεσε, ψευτρά ἦταν ἡ χαρὰ μας
 κ' ἐσθύσθη σὰν χαμόγελο 'ς τοῦ θάνατου τ' ἀχειλί·
 πᾶν τόσα ὄνειρά μας
 σὰν τοῦ Μαγιοῦ τὰ λούλουδα, σὰν τὴ δροσιὰ τ' Ἀπρίλη.
 Πρωτόβγαλτο ξεβλάστησε μπουμπουκι 'ς τὴ γενειά μας
 κ' ἔσπειρ' ἀντὶ γὰ λούλουδα, ἀγκάθια 'ς τὴ καρδιά μας.

Τῆ 26ῃ Μαΐου τοῦ 1891.

Ν. Γ. ΑἰΓΙΑΛΕΙΔΗΣ